

LBRIS | We know
books

MIHAELA ANGHEL

TAINELE TIMPULUI

ȚARA ZEILOR

Editura
Petale Scribse
Nojorid, 2022

Capitolul 1

Nondum akóma

Uneori, minții îi poți dicta cum să-și aștearnă gândurile: în ce ordine sau în care direcție! Dar inimii, cum să-i spui cât să simtă? A lui, sărmana, acum era cât pe ce să-i sară din piept! Dacă până mai ieri trăise sub apăsătoarea cupolă a invizibilității, astăzi i se înmânaseră cheile nemuririi: Lydia i se oferea drept soție, la pachet cu accesul la Cunoaștere!

Ținând-o strâns de mână pe femeia ai cărei ochi pătrunzători îi atinseseră sufletul cu mult timp în urmă și într-un mod iremediabil, profesorul Vasile Toma își lăsă pașii purtați, nu fără emoții, înspre capătul cavității în care explozia de cristale le revelase, tuturor, acele părți din trecutul comun care încă îi ținea captivi și le creionau prezentul. Un trecut de care, de altfel, nu se eliberase niciunul dintre ei, pe deplin!

Însă își dădu seama destul de repede că acea cavitate reprezenta, de fapt, doar o zonă de trecere, sau poate un punct de triaj, înainte de pătrunderea în ceea ce Lydia și ai săi numiseră „una dintre lumile din interiorul Pământului”. Doar că *dincolo* nu-l aștepta, așa cum crezuse el, vreo priveliște mirobolantă pe care, în toți anii din urmă, mintea lui o plăsmuise în fel și chip, ci o altă sală, cu o podea în plan înclinat și cu pereți dintr-un material necunoscut, prin care lumina pătrundea, dar care nu revela nimic din ceea ce se afla de partea cealaltă. Tot ce putu el zări era o cabină, care semăna cu un lift, încastrat în acei pereți opaci. Când a ajuns în dreptul acestuia, ușa a culisat spre stânga, dar fără ca cineva să fi acționat, pentru asta, vreun buton. Lydia l-a strâns de mână, îndemnându-l să pășească înăuntru.

După ce au intrat toți patru, ușa s-a închis automat, din nou fără a i se fi transmis vreo comandă din partea cuiva. Apoi liftul a început să coboare, mai întâi cu o viteză mică, dar care a crescut atât de mult, încât, nu doar că el nu putea vedea nimic clar, dar abia dacă putea distinge câte ceva din zonele pe care le străbătea. Nu știa dacă i se păruse sau nu, dar, la un moment dat, avu impresia că, în afară de câteva straturi de roci, trecu și printr-o zonă cu lavă. Sau, cel puțin, asta considera el că trebuia să fi fost acel portocaliu intens care emana o căldură plăcută, combinată cu o ușoară creștere a temperaturii.

Ce fel de lift era acela, care părea că străpunge planeta? Ce fel de energie îl propulsa și cum știa ce comenzi să preia? Îi aruncă Lydiei o privire nedumerită – ca să nu spună speriată. Aceasta îi zâmbi încurajator și îi făcu semn că au ajuns deja. Asta – în mai puțin de un minut de când începuseră coborârea!

Nu mai înțelegea nimic! Spuseseră să sunt urmași, în linie directă, ai dacilor. Mai spuseseră că se guvernează după aceleași reguli arhaice ca în urmă cu două mii de ani! Și atunci, de unde toată această tehnologie avansată?

– O să îți capeți toate răspunsurile, tinere! Trebuie doar să mai ai puțină răbdare! rosti, cu glas blând, tatăl Lydiei, în timp ce ieșeau din lift.

Treaba asta cu cititul gândurilor era la fel de năucitoare ca toate celelalte care se întâmplau în jurul său, de când pătrunsese în acea cavernă!

Dar mirarea îi crescuse și mai mult când ieși afară din cabină. Era undeva pe o stâncă, la înălțime, iar în fața sa se întindea un oraș cu clădiri albe, cu arhitectură simplă, de tipul celor din anumite insule grecești, așezate de-a lungul unei văi largi ce înainta până la țărmul unei mări calme, de un albastru petrol extrem de liniștitor. Privind apoi în sus, observă un cer luminos,

dar de culoare galben roșiatică, de o intensitate nu prea mare. Cam ca lumina de dinainte de apus, la suprafață. Întregul ansamblu îi dădea senzația că se închide undeva, în depărtare, dar nu putea spune cu exactitate unde anume. Dar, de altfel, ei îi spusese că e vorba de o cavitate... Una dintre cele multe din interiorul Pământului...

Oare *Paradesha* inițiaților lemurieni se afla prin apropiere? se surprinse el gândind.

Tatăl Lydiei se întoarse spre el și răspunse zâmbind gândului său nerostit:

– *Paradesha* sau *Shambala*, cum îi spunem noi, se află într-un plan subtil de manifestare. Mai ai de parcurs etape importante până să poți pătrunde acolo. Dar acum te afli tot într-o lume fizică, însă ceva mai elevată decât cea de la suprafață și cu o frecvență foarte apropiată de cea a planului eteric. Voi numiți acest strat din interiorul Pământului *manta*.

Profesorul rămăsese mut de uimire. Conform științei actuale, mantaua se prezenta sub forma unui lichid foarte vâcos, deasupra căreia plutește scoarța terestră!

Bătrânul adăugă:

– Se pare că știința voastră n-a reușit să-i înțeleagă prea bine structura căci, după cum vezi, viața nu are nicio problemă în a se dezvolta aici!

Bulversantă ipoteză! Avea senzația că visează! Trebuia să facă un efort și să se acomodeze la noua realitate! Dar, spre surprinderea lui, imediat ce se concentră, reuși să se reseteze destul de repede. Doar că nu izbutea să priceapă de unde venea lumina egal distribuită în acea masă de ceață care, probabil, reprezenta echivalentul norilor de la suprafață. Căci el nu văzuse niciun soare!

– Lumina provine de la radiația puternică a stratului

masiv de lavă care se află deasupra cavității noastre, îi răspunse, de astă-dată, Lydia. Radiația luminoasă se transmite prin roci. Pentru că lumina nu provine de la o sursă izolată, ea difuzează uniform în masa norilor.

Oamenii ăștia trebuie că aveau capacități mintale deosebite, dacă pricepeau cu atâta ușurință gândurile celorlalți!

Simți intuitiv că era timpul să coboare în oraș. Mai aruncă o ultimă privire în jur, pentru a observa tipul de vegetație. Defect profesional, probabil! Dar constată, astfel, că plantele, de un verde maroniu, se dezvoltau mai mult pe orizontală decât pe verticală. Prin urmare, erau destul de late și nu foarte înalte. Cei mai înalți copaci erau de talia unor arbuști. Dar animale nu observase deloc! Doar câteva păsări de mărime mijlocie, zburând la joasă înălțime.

Văzu apoi venind spre ei, dinspre oraș, două platforme plutitoare antigraționale de tipul Merkabelor de pe Lemuria și Atlantida. Sau, în orice caz, destul de asemănătoare. Doar că acestea nu erau ghidate de nimeni! Cu o ușoară strângere de inimă urcă într-una dintre ele, alături de Lydia, în timp ce bărbații o luară pe cealaltă. Se temea că nu avea să știe cum să-și țină echilibrul. Se gândea ca, eventual, să se așeze în genunchi, precum văzuse în animațiile cu covorul zburător al lui Aladin. Da, știa, era caraghioasă asocierea, dar doar atât putu debita mintea lui în acel moment! Însă, odată urcat, temerea dispăru, căci, deși platforma era descoperită, senzația era aceea din interiorul unei telecabine și puteai sta în picioare cu ușurință, fără să te dezzechilibrezi. Ori acea mașinărie avea anumite influențe psiho-mintale, ori prezența Lydiei îi conferea o stare de siguranță, căci, după primele secunde, nu doar că orice frică dispăruse, dar se și simți învăluit de o senzație de fericire cum nu mai experimentase până atunci. Încântat peste măsură,

începu să observe atent orașul peste care survola. Văzu, astfel, străzi pietruite, o piață largă, oameni care se plimbau dintr-o parte într-alta cu diverse treburi, însă toți erau foarte calmi și relaxați, și se deplasau doar pe jos. În afara vehiculelor plutitoare, nu părea să existe vreun alt mijloc de transport. Clădirile erau, așa cum observase inițial, simple, în general pătrate și structurate pe maximum două niveluri. După stilul elegant, ai fi zis că ești undeva în Grecia antică, dacă n-ai fi observat că acestea aveau integrate sisteme și dispozitive foarte moderne!

După ce au depășit ultimele construcții, platformele s-au îndreptat înspre o zonă stâncoasă de la țărmul mării. Dar, probabil că această manevră a fost una neașteptată, căci Lydia a început să se agite neliniștită, după care și-a contactat tatăl, prin intermediul aceluși aparat pe care-l avea conectat la urechea stângă. Evident, discuția lor s-a purtat la nivel telepatic.

– Trebuia să ne îndreptăm spre Piață, rosti ea cu glas schimbat, întorcându-se cu fața către el. Dar Vraciul ne-a chemat în grota lui!

– Vraciul? întrebă bărbatul cu uimire. De ce? Trebuie să mă supun vreunui control medical?

Cu toată preocuparea de mai înainte, Lydia nu se putu abține să nu zâmbească:

– Unei introspecții karmice, mai bine zis.

Văzându-l în continuare nedumerit, femeia adăugă:

– Noi, aici, nu ne îmbolnăvim niciodată. Pentru că mintea noastră nu este numai în armonie cu trupul, ci și cu elementele naturii și cu legile divine. Iar boala nu are unde să se cuibărească. Pentru că gândurile noastre sunt pure.

– Și ce presupune acea introspecție karmică? întrebă profesorul cu inima strânsă, căci începuse să intuiască despre ce

era vorba... Să vadă dacă mai am de ispășit câte ceva din greșelile trecutului?

– În mod normal, da! Însă, sincer, nu-i văd rostul acum! Căci te-am studiat îndeaproape în toți acești ani și am convenit cu toții că tu ești persoana potrivită... În plus, n-am căutat perfecțiunea niciodată! Am vrut doar pe cineva onest, corect și cu principii sănătoase! Și cu o suficientă deschidere a minții!

Oricât de mult se străduia să pară de relaxată, bărbatul își dădu seama că și Lydia era cuprinsă de-o stare de neliniște...

– Eu înapoi nu mă mai întorc! Voi face orice va fi necesar pentru a putea fi cu tine! spuse el hotărât.

Cum să se întoarcă? Cine era el în lumea sa? Un ciudat singuratic, un inadaptat, un șoarece de bibliotecă ce trăia în bula lui aproape fără nicio legătură cu exteriorul... Era profesor universitar, dar nu avea încă vârsta necesară și nici specializări suficiente pentru a fi apreciat de academicienii de prestigiu. Nu era mai mult decât un mediocru... Iar din punct de vedere fizic... se pare că nimic din bărbăția, curajul sau masculinitatea lui Tomás nu mai răzbise prin negura timpului, până în prezent! Totul se disipase în eter pe parcursul celorlalte vieți...

Dar, pentru cei de aici, chiar și preț de o secundă, păruse important! Cum să dea asta pe viața insipidă de până atunci? Era determinat să facă orice i s-ar fi cerut pentru a nu pierde șansa de a fi împreună cu Lydia.

– Iar eu îți spun că nu vei putea rămâne dacă Vrăciul va decide altfel... spuse aceasta, mai mult ca pentru sine. Dar, să sperăm că nu se va ajunge aici...

Pe profesor îl cuprinse panica. Gândul că ar putea-o pierde pe Lydia îl terifia. Își șterse cu dosul mânecii sudoarea de pe frunte.

Lydia îi simți neliniștea și încercă să-l încurajeze:

– Nu poate fi așa rău! Altfel nu ți-ar fi fost permis accesul aici de la bun început. Și nu ne-ar fi lăsat să ne irosim timpul cu tine. Ne-ar fi avertizat cu mai mulți ani în urmă. Sigur e vorba despre altceva!

La auzul acestor cuvinte, bărbatul simți cum îi vine puțin inima la loc.

Înainte de aterizare mai avu timp să observe marea cu valuri odihnitoare, ce îți induceau o senzație de relaxare. Pășii apoi pe nisipul fin, de culoare galbenă, al acelei plaje. După care, se îndreptară cu toții spre cea mai înaltă dintre stânci. Cei doi bărbați mergeau în față. Când ajunseră în dreptul ei, tatăl Lydiei își puse mâna într-o anumită zonă, care pentru un ochi neinițiat părea piatră goală, dar care, la atingerea palmei lui, declanșă un mecanism invizibil ce determină o bucată din piatră să se desprindă, revelând privirilor lor un culoar îngust și întunecat în care el, unul, intră cu oarecare strângere de inimă.

Nu locul îl îngrijora, acolo jos – nici nu știa încă unde se află – toate energiile și vibrațiile păreau să fie ridicate, căci starea interioară era una de pace, liniște și echilibru între minte și corp. Era neliniștit doar la gândul ca nu cumva, în cele din urmă, să nu i se îngăduie să rămână cu Lydia și să fie, astfel, aruncat, din nou, în bezna densă a deznădejzii în care s-a scăldat, ani la rândul, sufletul lui suferind. Căci avea acum puterea s-o recunoască, lipsa iubirii i-a provocat diverse angoase și temeri: de respingere, de eșec, de succes, de fericire... A crezut, pentru o vreme, că refugiul în studiu și în muncă vor compensa toate acele goluri, dar acestea nu s-au dovedit decât adăposturi pustii... Iubirea netrăită nu poate fi compensată prin nimic altceva! Și dacă, din varii motive, dragostea lui nu-i era îngăduită, atunci va accepta bucuros eliberarea prin moarte!

– Încă n-ai înțeles, tinere, că moartea nu-i decât o punte

între vieți? Nicidecum o evadare din necazuri? Karma nu poate fi îndreptată în alt mod decât înfruntându-ți fantomele trecutului!

Profesorul Toma se rușină în fața acestei remarci făcute, cei drept, în șoaptă, de cel ce se presupunea că ar trebui să-i fie socru, în timp ce traversau culoarul din interiorul stâncii care se deschise la simpla lui atingere. Culoar care îi duse într-o sală rotundă, săpată în piatră și, din nou, perfect șlefuită, înțesată de cristale de toate felurile și toate mărimile și luminate de torțe amplasate în mai multe suporturi speciale, încastrate în pereți. Acolo îi aștepta un bărbat trecut bine de a doua tinerețe – de fapt, singura persoană cu adevărat în vârstă pe care reușise el s-o observe, căci, în rest media părea undeva în jur de 40 de ani, sau, poate - cine știe? - dețineau și ei, ca și atlânții, secretul tinereții fără bătrânețe... Era îmbrăcat într-o robă albă, lungă, ce îi inducea ideea de mare inițiat în tainele spirituale. Înfațișarea, ținuta sobră și statura lui impunătoare, completată de ochii-i de un albastru penetrant, barba deasă și părul cărunt, care-i ajungea până la mijlocul spatelui, erau impresionante. Înțelepciunea ce i se revărsa pe chipu-i luminos impunea respect și admirație.

În fața unui astfel de personaj nu puteai decât să te înclini. Gest pe care, de altfel, îl făcură cu toții.

Le răspunse și bătrânul, tăcut, la salut, după care se întoarse și luă de pe masa cu rol, cel mai probabil, de altar de rugăciune, o torță cu un capăt cerat, pe care o aprinse în focul ce ardea în pocalul de dimensiuni considerabile care, alături de un cristal de aproximativ un metru înălțime, părea să domine acea încăpere.

Când acesta se apropie de el și-l privi pătrunzător, în lumina giganticei lumânări, profesorul aproape că nu mai îndrăzni să respire.

– *Agóri kaló... allá nondum tempus, nondum akóma...* rosti bătrânul gânditor, după ce-l examinează extrem de îndeaproape.

Chiar dacă vorbise într-o limbă care lui i se părușe o combinație între greaca veche și latină, înțeleșe! Era bărbatul potrivit – cel mai probabil pentru Lydia – dar nu era încă momentul!

Simți cum i se înmoaie genunchii. Ce putea să însemne asta?

– Noi l-am urmărit pe acest tânăr încă din fragedă pruncie și am consimțit cu toții că este persoana care se potrivește cel mai bine țelurilor noastre. Și, cu toate acestea, un lucru ne-a scăpat tuturor: și anume, acela că el ar putea servi unui scop mult mai înalt! Cristalul, prin revelarea trecutului voștru comun și a karmei personale, n-a făcut decât să ne atenționeze pe noi asupra acestui lucru, iar pe el să-l pregătească pentru ceea ce va urma. Dar pentru că, într-una din întrupările lui mai recente, a fost urmașul unuia dintre cei care l-au ucis pe fiul regelui Aster, conducătorul tracilor de mai jos de Istru¹, în sângele lui se mai păstrează încă amprentele acelei nelegiuiri, chiar dacă, personal, n-are nicio vină! Trebuie să se purifice mai întâi și să-și vindece sufletul, ca să poată sluji, ulterior, misiunii sale divine!

În grotă se instalează o liniște deplină. Vrăciul se îndepărtează de el, își dușe mâinile la spate și începu să se plimbe gânditor în jurul altarului:

– Spiritul lui Tomás a ajuns în Tomassis, în persoana profesorului Toma... Unii ar numi asta coincidență...

Rostind acestea, bătrânul se opri din nou în fața profesorului, îl fixă încă o dată cu privirea și îl întrebă pe un ton profund:

¹ Istru - numele geto-grec al Dunării, în special al cursului ei inferior

– Cât de mult îți dorești să rămâi aici, băiete, să trăiești printre noi?

– Cuvintele nu sunt suficiente pentru a exprima cât de mult... răspunse el, cu capul în jos și frecându-și palmele, care i se umeziseră din cauza emoțiilor excesive.

– În trecutul tău există mult zbulcium interior...

Nici prezentul nu e cu nimic mai prejos! ar fi vrut el să adauge, dar se abținu, căci nu se cădea. Știa intuitiv că Vraciul se referea la viețile anterioare. Ciudat cu câtă ușurință accepta acum această ipoteză a succesiunilor de vieți, subiect care, până de curând, nici nu făcea parte din sfera lui de preocupări...

– Sunt multe păcate – continuă bătrânul - dar mare parte dintre ele au fost răscumpărate... Doar că pentru a putea servi nu atât scopului nostru, cât, mai ales, misiunii tale personale, este necesară, așa cum am mai spus, o curățare completă a sângelui... Și a sufletului! mai spuse acesta, privindu-l la fel de adânc. Iar pentru asta, ar mai fi nevoie de o ultimă experiență... sau încercare... Depinde ce alegi!

– Cu tot respectul, Mare Înțelept! rosti profesorul cu glasul-i tremurând de emoție. Misiunea asta a mea, despre care-mi vorbești, o include și pe Lydia?

– Cu siguranță n-o exclude! Dar nu ți-o pot dezvălui acum, pentru că n-ai înțelege. Nu ești pregătit încă! Ar mai fi o singură etapă de parcurs. Ce zici, te încumeți?

– Eu... eu... nici măcar nu știu unde mă aflu – răspunse profesorul, ștergându-și sudoarea frunții cu ambele mânci ale cămășii, dar de un lucru sunt sigur: că nu mai vreau să plec de aici... de lângă Lydia! Așa că voi face orice-mi veți cere, pentru a nu fi nevoit să mă mai despart vreodată de ea!

Simțindu-i tulburarea, Lydia se apropie de el și-l apucă de braț, vizibil impresionată de afecțiunea pe care bărbatul i-o purta.